Núm. 188 Desembre de 2014 **laburxa.cat**

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Salvem les pensions

L'Assemblea Salvem les Pensions de Sants està començant una campanya per defensar unes pensions dignes per a tothom, acabar amb els privilegis dels polítics i aconseguir la derogació de les darreres reformes del sistema de pensions, les quals avancen en el procés de privatització que retalla les pensions públiques per promoure el benefici privat.

Pàgs. 6–8

El 9N vist des del barri

Els dies previs i posteriors al 9N s'han viscut intensament al barri de Sants, a través de diferents actes i jornades que, des de perspectives diverses, han obert un debat entorn el procés sobiranista, la manera d'entendre'l i d'encarar el futur més enllà del 9 de novembre. En l'A Fons d'aquest mes recollim algunes d'aquestes visions a partir de les aportacions de col·lectius del barri.

Pàg. 12

Nando Carnero

Associació Cúrcuma

El nou projecte de Can Vies: participatiu i autogestionat

L'assemblea de Can Vies ha presentat ja públicament el que serà el nou disseny de l'espai del centre social. El nou projecte, que sorgeix de l'anomenat #EfecteCanVies, i després d'un procés de participació i d'un verkami finalitzat amb èxit, pretén obrir l'espai al barri amb una cuina equipada amb forn de llenya, una aula multimèdia, un espai polivalent destinat a taller d'oficis, una sala de cinema i un gimnàs autogestionat.

PÀG. 3

ENRIC ADELL

EDITORIAL

Fem créixer la família burxaire!

S'acaba el 2014 i des de La Burxa ja pensem amb els nous reptes de cara l'any vinent, entre ells el més bàsic i necessari: ampliar la família burxaire amb nous i noves col·laboradores. Si sou lectores habituals d'aquesta publicació, aquest editorial no us sorprendrà; ja sabeu que cíclicament experimentem una davallada en el nombre de persones i motivacions que fan possible aquest projecte. Afortunadament, sempre ens en sortim amb energies renovades i la il·lusió que ens caracteritza.

Volem treballar amb la informació feta des del barri de Sants amb cura i qualitat, però ens fan falta més mans i cervells per millorar la nostra tasca i evitar possibles errors que surten a contratemps. Nosaltres no necessitem ni bons propòsits per entrar a l'any ni us direm com heu de passar aquestes festes —si és que les voleu celebrar—, l'única taula que volem veure augmentar durant aquests dies és la de l'assemblea de redacció.

Si teniu ganes de formar part d'un projecte del barri que al mateix temps fa d'altaveu de les accions, projectes i esdeveniments que hi tenen lloc, passeu-vos per La Burxa i veureu la gran varietat de tasques que s'hi poden fer. A més, sempre podeu ampliar la llista amb les vostres propostes!

A la nostra taula hi trobareu caliu, una vista panoràmica al barri de Sants, un espai des d'on repensar-nos plegades i un laboratori creatiu per ampliar o profunditzar les vostres passions. T'hi sumes?

Contacta'ns a laburxa@gmail.com

FE D'ERRADES

L'article "Crònica d'una jornada de revolta violeta" de l'A Fons de la Burxa de novembre 2014 ha estat escrit per Maria D. i no per Carme Alemany, tal com hi figurava.

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Vivim en el temps de la politica

Victor Cebellan, Sants

Vivim en el temps de la política. El meu cos és fet polític, la meva alimentació és política, el sexe és política, les meves emocions... són polítiques? Per descomptat. Solem pensar que el criteri de creació d'un col·lectiu té un fonament professional. Són interessos i objectius comuns els que activen les sinergies entre un grup de persones que decideixen treballar juntes. Des que som nens ens diuen allò de "has d'aprendre a treballar en grup, perquè en aquesta vida et tocarà treballar amb gent que no suportes". Sembla una obvietat, som animals socials i en la pràctica totalitat dels àmbits de la nostra vida hem de compartir-la amb altres persones. Però mai diuen gens sobre sentir junts, sobre tenir en compte les emocions dels altres. En un col·lectiu es valora la responsabilitat, el compromís, fins i tot el "saber fer". El valor màxim és l'eficiència com a engranatge d'una agrupació. En la meva curta experiència com a membre de diferents col·lectius d'incidència política he pogut observar els mateixos vicis que estan presents en la societat. En aquests espais se suposa que el criteri per agrupar-se una sèrie d'individus és un criteri de finalitat: transformadora, comunicativa, política al cap i a la fi. Diem ser anticapitalistes, o llibertaris, o socialistes insurreccionals...i no ho poso en dubte, però quan diem això parlem de l'àmbit macro, quan baixem al nivell micro de les relacions humanes —és a dir de tu a tu— la cosa canvia. Sistematitzem els processos oblidant que les persones no són lineals, ens ocupem que el treball es faci com a única finalitat, mesurem l'èxit en termes d'eficàcia. Dit així no sembla molt anticapitalista, sinó mes bé sembla la reproducció fidel de les relacions inhumanes que estableix el mercat. "Si vols un canvi veritable...doncs camina diferent", aquesta frase d'una cançó del grup Calle 13 defineix bé la tesi d'aquest escrit. Si considerem que la política ha de definir-se des del col·lectiu cap a l'individu, apliquem categories fixes a elements totalment variables, les persones. Si volem un canvi veritable en la societat, el canvi ha de començar en allò micro, el tu al tu. Demonitzem el treball assalariat per inhumà, per establir un dogma que no té en compte les particularitats de cada individu, però tiranitzem les nostres companyes quan creiem que no compleixen amb el seu rol en el col·lectiu. Personalment ja no m'interessa la filiació política concreta de les persones amb què treballo, sinó mes bé la filiació personal amb una sèrie de valors entre els quals posaria en primer lloc l'antiautoritaritarisme. Considero que si no partim d'aquest valor per generar els col·lectius ens estem saltant un pas fonamental, que és entendre que un col·lectiu és un grup d'individus, l'agrupació dels quals no necessàriament implica homogeneïtat, sinó que de la diferència s'enriqueix. Si seguim emprant les eines de l'"amo" mai desmuntarem la casa de l'"amo". No hi ha possibilitat d'una societat diferent sense individus diferents, i tot potencial transformador es va per l'embornal quan no som el canvi que volem veure. No és fàcil, però si aconseguim que el fonament dels col·lectius siguin les persones que ho componen per sobre de la finalitat del col·lectiu, ja estarem canviant el món.

MICRO OBERT

L'abraçada de la discòrdia

Amadeus

Realment estem vivint uns moments de gran intensitat i convulsió política i només ens faltava la famosa i polèmica abraçada entre el diputat David Fernández i el Molt Honorable President Artur Mas. Jo no acabo d'entendre aquest rebombori que ha portat que dues persones que han viscut molt d'aprop tot el que ha sigut i representat el 9N, amb tota la tensió que va comporta, si ens traurien les urnes, si identificarien a tots el voluntaris, si apareixerien els provocadors de torn, si el moviment de l'exèrcit viatjant cap a Catalunya, etc. I a l'acabar el dia —que per cert tot va funcionar a la perfecció i amb absoluta tranquil·litat— es fan una abraçada.

Evidentment tots sabem, i ells també, la gran diferència ideològica existent entre els dos personatges, però aquest dia el tema no eren les diferències ideològiques, sinó simplement el dret a votar, i en aquest dret eren companys de viatge, només d'aquest viatge. Però sobretot quan anem és el president que va a buscar al diputat, estic segur que si el diputat s'hagués negat a compartir l'abraçada, tothom hauria taxat al diputat de mal educat i coses pitjors, per tant jo no hi veig cap motiu de discussió per l'actitud del David Fernández.

MICRO OBERT

Mascles contra el patriarcat

Marcel·la Rodoreda, Sants

Sí, mascles. Persones amb un penis i dos testicles. Tenir titola no és delicte: un exemplar mascle de l'espècie humana no necessàriament s'ha de convertir en un opressor, de la mateixa manera que algú amb la pell clareta no té inscrit el domini colonial a les molècules del seu pigment cutani. Com sabem, el problema rau en el gènere, és a dir, en la manera que les cultures elaboren categories que encasellen els individus mascle i femella en un seguit de construccions socials —símbols, referents, normes...— que els transformen, des del bressol, en home i dona.

La família, l'escola, la televisió i la resta d'institucions s'encarreguen de domesticar el cadell humà per convertir-lo en un element útil per als interessos del poder. Si l'obediència no s'aconsegueix per la suggestió, s'inculcarà amb l'ús de la disciplina, la coacció i fins i tot la violència física. Els qui redacten les regles del joc, amb l'objectiu de preservar la seva posició privilegiada, intenten imposar el seu ordre a tots els aspectes de les nostres vides. El conjunt de normes que descriuen la relació entre el sexe biològic i els interessos del poder econòmic i polític conformen l'estructura opressiva que anomenem patriarcat.

El patriarcat ens atorga certs rols socials basats en el que tenim a l'entrecuix. Aquests patrons de conducta serveixen, en última instància, per perpetuar el model productiu, ja sigui organitzar un sistema legal d'herències o bé vendre cosmètics. Sota el jou del patriarcat, en general, el mascle s'emporta els papers protagonistes i la femella els de comparsa. No obstant això, tot i que el personatge "home" tingui més diàlegs i rebi menys patacades, no deixa de ser interpretat per un altre ésser humà condemnat a ser un actor, un altre ésser que tampoc és lliure, sinó que també és obligat a comportar-se com marca el guió que li han donat.

Sí, el mascle també és una víctima del patriarcat. El poder també l'ha criat com a esclau; i la feina que li ha tocat és ser un animal de treball i una bèstia de guerra. Per espai de mil·lennis, cabdills, reis i presidents l'han vestit de soldat i l'han enviat a matar els seus iguals fins a tenyir de sang gairebé cada racó del planeta. Fins fa pocs anys, aquí mateix, li robaven un any de vida per fer-lo desfilar a toc de corneta. Per capacitar-lo per a la seva eventual funció bèl·lica, l'agressivitat se li ha inculcat des de petit, fins a podrir la seva humanitat i transformar-lo en un potencial agressor. No ser prou violent o ser un gandul reticent al treball —incapaç, així, de formar una família com Déu mana— són algunes de les infraccions més greus que pot cometre un mascle contra el seu rol d'home. I no parlem de l'homosexualitat, la pitjor "blasfèmia" amb diferència, ja que expressar constantment el desig de copular amb el màxim nombre de femelles possibles és un dels imperatius de conducta primordials de la figura viril.

Efectivament, hi ha una gran quantitat de posseïdors de penis que s'han fet seu el paper de machote, en perjudici de les femelles i dels mascles dissidents, a qui oprimeixen. Però cal recordar que, així com hi havia insubmisos al servei militar, el mascle també pot trencar amb el patriarcat, si s'hi esforça. És més, si no hi trenca, no aconseguirà la llibertat, que no només consisteix a aconseguir que no et trepitgin, sinó que també inclou una voluntat clara de no trepitjar.

Crec que, a vegades, des del feminisme podem donar la sensació que contemplem qualsevol mascle com un enemic o un potencial enemic i aquesta visió tira enrere un públic que pot i ha d'estar molt interessat en el missatge que volem transmetre. Assimilar la lluita feminista a una lluita de classes, per mi, no és cap solució. Enfrontar la classe oprimida a la classe opressora té poc sentit quan parlem de mitja humanitat contra l'altra mitja i sobretot quan, repetim, el mascle no és el responsable de l'opressió, sinó només un igual que el sistema pot haver girat contra nosaltres a través de les seves argúcies: la "font" del mal és el dispositiu únic que ens sotmet a totes i tots als seus dictats.

Per derrotar el patriarcat, la participació del mascle és imprescindible. Criminalitzar-lo només portarà a potenciar les distincions entre sexes. Tractar-lo com a culpable per un suposat pecat que porta escrit als gens no és la millor manera de sumar-lo a la causa antipatriarcal. Tampoc no ho és voler limitar la seva participació a acatar el que decidim des de les assemblees de dones, ni respondre a les seves aportacions amb fórmules despectives del tipus "tu ets un reaccionari i el que et passa és que tens por de perdre els teus privilegis". Les pràctiques segregacionistes agreugen els conflictes, no caminen cap a la seva resolució. Quan anem a una protesta contra el CIE o algun partit xenòfob, oi que no creiem que la companya africana, asiàtica o llatina del nostre costat ens veurà com una racista dissimulada? Més aviat esperem que ens consideri una companya en la mateixa lluita igualitària. Aquí passa el mateix. Hem de treballar juntes per trencar amb les cadenes que ens oprimeixen i caminar cap a un món on no et facin ser d'una o altra manera pel sol fet d'haver nascut amb cargol o amb arandela.

Can Vies reloaded

6 mesos després del desallotjament i la reokupació, l'assemblea de Can Vies va presentar públicament —amb la celebració d'un vermut veïnal el 16 de novembre, i la convocatòria d'una roda de premsa el dia 19— el nou disseny de l'espai i els usos previstos.

Elba Mansilla, Sants

L'#EfecteCanVies continua

Per posar en antecedents, des de l'assemblea van subratllar que l'anomenat #EfecteCanVies —la reacció solidària que van mantenir el barri de Sants en situació d'excepcionalitat entre el 26 i el 31 de maig, i que va es va contagiar a molts indrets dels Països Catalans i de l'Estat espanyol— s'ha mantingut i ha pres diverses formes.

En primer lloc, en un procés de finançament col·lectiu en què es van recollir gairebé 90.000€, destinats a la reconstrucció de Can Vies i a fer front al processos judicials dels i les 67 persones represaliades. En segon, en el procés participatiu engegat per l'assemblea del centre social, en què han participat nombroses persones i col·lectius vinculats a l'Assemblea de Barri de Sants, i en el qual s'han tingut en compte tant les mancances i necessitats observades a la xarxa de locals autogestionats del barri, com les possibilitats físiques de Can Vies. Aquest procés ha comptat amb la recollida d'informació a partir de bústies de suggeriments, l'elaboració d'una enquesta adreçada als col·lectius i persones que participen del centre social i amb la celebració d'una jornada el passat 4 d'octubre, que comptà amb la participació d'una cinquantena de persones i en què s'aprovà el disseny definitiu de l'espai.

Can Vies 2.0

El nou projecte de Can Vies, en què ja s'hi treballa dues tardes a la setmana i els dissabtes al matí, té previst ubicar-hi una cuina equipada amb forn de llenya, una aula multimèdia, un espai polivalent destinat a taller d'oficis, una sala de cinema i un gimnàs autogestionat. Des de l'assemblea defensen que el nou projecte no només satisfarà un seguit de necessitats en matèria d'infraestructures a nivell local, sinó que engrescarà a molta gent a participar.

Per fer un seguiment del pla de treball i organitzar les feines previstes, a la pàgina web de Can Vies hi ha el "diari d'obra", on publiquen setmanalment les tasques programades i finalitzades d'acord amb el pla de rehabilitació. Des del mes de juny, ja s'hi han invertit prop de 6.000€. Fins ara, la comissió de reconstrucció ha acabat de desenrunar, ha construït una barra de bar nova, ha reconstruït l'escala que dona pas als diferents nivells de l'edifici, ha reparat i arranjat els terres i sostres de l'edifici, que van quedar molt malmesos arrel de l'enderrocament parcial.

Escola d'oficis

La filosofia de Can Vies de traslladar la pràctica de l'autogestió a cada cop més esferes de la vida està trobant en la reconstrucció de l'espai un marc ideal per fer-hi una escola d'oficis autogestionada. Per a la rehabilitació dels sostres, per exemple, l'assemblea de Can Vies va comptar amb la col·laboració d'un grup de persones provinents de Sieso (Osca), un poble recuperat, rehabilitat i repoblat a principis dels 2000. Aquest grup solidari, mestres en la tècnica tradicional de la volta catalana, van compartir els seus coneixements i habilitats de l'ofici de paleta amb les persones que participen de la rehabilitació de Can Vies. D'aquesta manera, i amb l'objectiu no només de reconstruir el centre social, sinó de socialitzar el coneixement i defugir l'especialització de les tasques més tècniques, Can Vies s'està convertint en una veritable escola d'oficis, basada en l'aprenentatge compartit i aplicat.

Obres de reconstrucció a Can Vies — ALBERT GARCIA

El projecte, pam a pam

Un dels espais que ben aviat estarà enllestit és la zona de la cafeteria, punt de trobada on es desenvoluparan la majoria d'activitats públiques del centre social, i que en aquesta nova etapa disposarà d'un espai per a infants, una botiga gratis i una rampa per facilitar l'accessibilitat a les persones amb diversitat funcional.

En un termini encara difícil de concretar, Can Vies disposarà d'una cuina equipada amb forn de llenya i paeller on donar continuïtat als sopadors popular que ja es feien anteriorment, i on tenen previst impartir cursos de cuina i nutrició. També està previst ubicar-hi una aula multimèdia, espai des del qual La Burxa té previst tornar a ubicar la redacció del periòdic i, alhora, impartir cursos formatius en l'àmbit de la comunicació i les Tecnologies de la Informació i Comunicació (TIC). A més, en el primer pis, preveuen obrir un espai de cinema, un gimnàs i una sala dedicada a l'expressió artística.

La reconstrucció com a oportunitat

Per a l'assemblea, recuperar i reconstruir el centre social obre la possibilitat d'aturar i intervenir de forma directa sobre el pla urbanístic del cobriment de les vies, que ha topat sempre amb l'oposició dels i les veïnes, que en defensaven el soterrament. Ferran Aguiló, portaveu de l'Assemblea de Barri de Sants, en relació al projecte d'urbanització que afecta Can Vies aprovat per l'ajuntament el març de 2014, afirma que "un cop més, el districte menteix, i defensa la ubicació a l'espai de Can Vies d'una zona verda, quan hi ha una privatització del sòl per edificar-hi nous habitatges", tal com queda recollit a la pàg. 1608 del "Projecte executiu d'urbanització sobre la coberta i espais annexes de l'accés ferroviari a l'Estació de Sants".

D'altra banda, recuperar Can Vies significa defensar un bé comú urbà, un equipament públic gestionat per la comunitat mateixa. Un espai d'autonomia que dóna sostre a diversos col·lectius polítics, socials i culturals del barri, on no només troben un lloc físic on trobar-se i desenvolupar la seva activitat regular sense ingerències, sinó que, a més, forma part de la xarxa física i relacional de la ciutat des d'on es defensa i difon de forma quotidiana l'autogestió.

La reconstrucció com a metàfora, per injectar noves energies i il·lusió a un projecte que es recupera demolit, enrunat i brut, però a partir del qual es (re)construirà un centre social. Una reconstrucció que és, alhora, mitjà i finalitat en ella mateixa, ja que el procés mateix és continent i contingut de la transformació social. La reconstrucció com a acollida i acompanyament a les noves incorporacions; com a aprenentatge social i personal; com a suma i multiplicació de contactes en la xarxa de persones i col·lectius santsencs. La reconstrucció com a mitjà des d'on transmetre i compartir per aprendre i créixer juntes, per engruixir i enfortir l'autoorganització al barri, el poder popular.

Plànols de la remodelada Can Vies — ALBERT GARCIA

+

El desallotjament del Banc Expropiat de Gràcia es pròrroga fins el 31 de desembre

Redacció, Sants

L'orde d'execució de desallotjament que el Banc Expropiat, situat a Travessera de Gràcia, tenia fixada per la segona quinzena de novembre no s'ha produït, els Mossos d'Esquadra han sol·licitat una pròrroga fins el 31 de desembre. Això significa que el desallotjament del Banc Expropiat es pot produir en qualsevol moment de desembre, des del projecte fan una crida al suport i a la solidaritat per poder aturar-lo. Can Vies ens ha demostrat que és possible: No Passaran!

Tornar a l'economia el seu significat original

Els grecs anomenaven oikos a la casa, en un sentit que incloïa tant el contingut com els processos que s'hi produïen, i l'encarregat d'administrar-la l'anomenaven nemo. D'aquí prové la paraula okomos, economia, que designa, originalment, la persona que administra la casa. El cap de setmana del 14 i 15 de novembre, el recinte de Can Batlló va acollir la primera edició de la Fira d'Economia Feminista. Un esdeveniment que va aplegar centenars —potser milers de persones— en un intent, polític i col·lectiu, per retornar a l'economia el seu significat original: el conjunt de processos que sostenen la vida.

Elba Mansilla, Sants

El tret de sortida el va donar l'Amaia Pérez Orozco, autora del llibre Subversión feminista de la economía: aportes para un debate sobre el conflicto capital-vida que, acompanyada de l'equip promotor de la fira i en un auditori de Can Batlló ple fins a la bandera, va plantejar un seguit de qüestions que van planar en l'ambient la resta del cap de setmana: què és una vida digna de ser viscuda? Quan parlem de crisi, de quina crisi estem parlant? Què podem aportar des del feminisme al canvi de règim que estem vivint?

La fira va començar de bon matí amb el muntatge de la tenderolada de col·lectius al carrer Onze de Juny. Una trentena d'entitats, entre les que trobàvem sectors tant diversos com l'assistència de part a casa (Titània Tascó), el sindicat de treballadores de la llar (Sindillar), espais feminista i de dones (Ca la Dona, Gatamaula), la producció ecològica (Pa de Montmany), cultures feministes (La Directa, La ciutat invisible, Espai Contrabandos) o d'urbanisme amb perspectiva de gènere (Col·lectiu Punt 6). Experiències teòriques i pràctiques, comunitàries i transformadores, que aborden, indistintament i simultània, diverses esferes de la vida, per evitar que sigui el mercat capitalista i heteropatrircal, amb la voracitat depredadora i fratricida de l'acumulació de capital, qui s'encarregui de la nostra salud, dels nostres drets social, del nostre accés a la cultura.

Contagiar feminisme

El conjunt d'activitats programades, repartides en tres espai diferents, destinats a debats, tallers i xerrades, van mostrar fins a quin punt l'economia feminista —o les economies feministes, terme que es considera més adient, ja que recull millor la diversitat de sensibilitats del moviment— combina, conjuga i articula teoria i pràctica, pensament i acció, per incidir i contagiar els diferents moviments que troben en el feminisme un espai de confluència. Un bon exemple d'aquest contagi fou el taller "Construïm resistències feministes front al TTIP", activitat dinamitzada per col·lectius feministes que treballen en l'àmbit de la cooperació internacional i l'ecologisme —com Entrepobles i Cooperacció— que impulsen, des de la construcció de consensos i posicionament feministes en la campanya contra el Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (#NoalTTIP), per elaborar un discurs que descentri l'economia dels mercats com a eix, i posi en el centre els processos de sosteniment de la vida, de les persones i del planeta. La campanya #NoalTTIP critica el fet que els plans d'ajust estructural i de la Troika impliquen la destrucció dels drets socials, la qual cosa representa una major precarització de la societat i, en conseqüència, una major càrrega de treball per a les dones, col·lectiu que, de forma majoritària, exerceix les tasques relacionades amb les cures i els sosteniment de la vida. El desmantellament del sistema públic de salut, l'educació i els serveis socials impliquen i reforcen el paper de cuidadores que el capitalisme i el patriarcat han assignat a les dones.

Un altre exemple, en aquest cas de confluència entre economia cooperativa i feminista, el trobem a la presentació de la recerca "Femení plural: les dones i les cooperatives", un treball que a banda d'aproximar-se i donar visibilitat a les possibilitats de l'economia cooperativa per a les dones en matèria d'igualtat, equitat i corresponsabilitat. En el debat posterior a la presentació es va plantejar la possibilitat de traslladar la metodologia del treball cooperatiu als treballs domèstics, reproductius i de cures, per propiciar-ne la col·lectivització dels mateixos, un repartiment més just i equitatiu, que no passi únicament per la gestió privada, individual i en general feminitzada, de les llars.

Fira d'economies feministes a Can Batlló
ANNA CELMA

Què aporta el feminisme?

Com afirma Amaia Pérez Orozco[1], la crítica feminista a l'economia pot aportar, sobre tot, "el qüestionament radical del binarisme heteronormatiu" i "la perversitat de la construcció de la masculinitat i la feminitat, elements que impliquen una reconstrucció personal molt de fons i un qüestionament radical de les relacions de poder quotidianes". El sistema es sosté, sens dubte, sobre l'esperit individualista del mercat capitalista, està clar. Però també, sobre el miratge de l'autosuficiència, i la negació de la relació d'interdependència i la vulnerabilitat de la vida en ella mateixa. Orozco afegeix que "hi ha una masculinitat hegemònica amb valors destructius, però això se sosté perquè hi ha una feminitat hegemònica subjugada, invisibilitzada i immolada".

El feminisme pot aportar una visió integral, que propiciï i acompanyi un canvi de paradigma econòmic i relacional que posi la vida al centre i esbossi com a horitzó una vida digna de ser viscuda. Una vida, unes vides, que reconegui els costos ambientals i (tots) els treballs que la sostenen. Unes vides vivibles i conscients, que afirmin no només el dret a viure amb dignitat, sinó també la responsabilitat de cuidar, de cuidar-se, de cuidar l'entorn social i ambiental que la fa possible.

1: Setmanari La Directa, 11 de novembre de 2014: http://ves.cat/l_Jj

L'Assemblea Salvem les Pensions de Sants promou una campanya contra la privatització de les pensions

En defensa d'unes pensions públiques dignes

L'Assemblea Salvem les Pensions de Sants, que es reuneix cada dimecres a les 18:30h al Centre Social de Sants, està engegant una campanya per defensar les pensions públiques del procés de privatització que deteriora el sistema públic i incentiva el negoci de les pensions privades.

Gemma Parera, Sants

A través de la campanya volen defensar unes pensions dignes per a tothom, incloses en els Pressupostos Generals de l'Estat – i desvinculades exclusivament de les cotitzacions de les persones treballadores - , acabar amb els privilegis dels polítics i la derogació de les darreres reformes del sistema de pensions.

Aquestes últimes reformes, especialment des de l'any 2011, han suposat una reducció important de les noves prestacions, entre un 20% i un 30%, a més de la congelació de les pensions aprovades, el que redueix el poder adquisitiu de les persones pensionistes a través d'augments inferiors al IPC (Índex de Preus al Consum). La nova reforma de les pensions, que va entrar en vigor el gener d'aquest any, agreuja encara més la situació, amb la introducció de noves variables per a calcular l'augment de les pensions, el que ha portat a un increment només del 0,25% enguany, molt per sota de l'increment del nivell de vida. El mateix petit increment es preveu pel 2015.

L'Assemblea Salvem les Pensions de Sants ha promogut quatre lliuraments col·lectius de sol·licituds a l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS), del carrer Numància, per a la revalorització de les pensions d'acord amb l'IPC. Actualment estan en procés els judicis derivats de les demandes presentades, a l'espera que el Tribunal Constitucional resolgui un recurs contra la no revalorització de les pensions d'acord amb l'IPC.

L'Assemblea vol fer ara un pas més i lluitar, en un sentit ampli i reforçant aliances, contra la privatització de les pensions. Per això, volen implicar a un gran nombre de plataformes, associacions i moviments socials, com la PAH, la plataforma contra la pobresa energètica, associacions de drets humans… Es parteix de la idea que "defensar unes pensions públiques és defensar els drets humans", com afirma el Carlos, de l'Assemblea Salvem les Pensions de Sants. "Les últimes reformes suposen un canvi de model de les pensions que perjudica sobretot als futurs pensionistes". Sense unes pensions públiques dignes, - explica -, la situació de pobresa seria extrema. Per això, la campanya vol implicar també als futurs pensionistes.

El fals problema de la crisi de les pensions

Des de l'Assemblea s'argumenta que el problema de la sostenibilitat de les pensions està creat per interès polític, per justificar la seva privatització, ja que "les pensions estan en el punt de mira del capital financer".

L'economista Miren Extezarreta, que col·labora en l'Assemblea, afirma que "el problema de les pensions no és que no hi hi diners per finançar-les, si no que depèn de com es distribueix la riquesa que generem entre tots a la societat". És a dir, les pensions públiques contributives es financen amb les cotitzacions socials de les persones que estan treballant, però podrien ser finançades amb els conjunt de recursos públics.

Segons explica l'Assemblea en una fulla informativa "les retallades en la cobertura del sistema públic de pensions pretenen forçar a la població treballadora a contractar plans de pensions privats que no només no se'ls podran permetre (es calcula que tan sols el 10% de la població treballadora), sinó que a més a més, i com ja hem vist, tenen un risc molt elevat per a les persones que els contracten i en canvi donen molts beneficis a les empreses que els gestionen, bancs i companyies d'assegurances". Com afirma Extezarreta "els fons privats de pensions proporcionen fluxos regulars i abundants de recursos financers al capital privat per negociar i obtenir grans beneficis, mentre que els sistemes públics tenen un sistema de repartiment que no permet el benefici privat".

La presó clínica s'experimenta sobretot en dones

La presó ens afecta a tothom

Una jornada organitzada per l'associació de suport a persones preses, La Clivella, el dissabte 22 de novembre a Can Batlló, va aportar al barri reflexions i debats entorn de les presons i quina posició adoptar-hi des de la societat i els moviments socials.

SERGI RUGRAND

Gemma Parera, Sants

Pote, membre de Salhaketa – un moviment nascut el 1982 al País Basc de suport a les persones preses i de denúncia de les condicions de vida de les presons -, va parlar sobre les lluites a les presons en clau de gènere. Davant la imatge social de la dona presa com a "submisa", la realitat és ben diferent, com demostra la valentia de quatre dones preses a Nanclares de la Oca, que van denunciar un dels funcionaris que intercanviava permisos per favors sexuals. Una dinàmica similar funcionava amb els homes, però els demanava diners a canvi. El cas de les dones és més greu – tal com va afirmar Pote – "perquè afecta a la seva dignitat". De fet, va afirmar que ser dona presa representa una situació de major discriminació, ja que les presons no estan pensades per a elles, moltes vegades no hi ha mòduls femenins i han de complir condemna forçosament a distància dels seus familiars; tenen menys suport de l'exterior, perquè la majoria tenen familiars presos; i es dóna una major medicalització de la condemna. "La presó clínica és una nova forma de presó que s'experimenta especialment en dones".

També va recordar que "la presó ens afecta a tothom", ja que darrera els murs es fan molts experiments socials, com els sistemes de vidiovigilància. Per això, va defensar que evitar aquestes pràctiques no només millora les condicions de les persones preses, si no també ajuda a frenar la sofisticació dels mecanismes de control social que es donen fora.

Jorge del Cura, membre del Centre de Documentació sobre la Tortura de Madrid i portaveu de la Coordinadora per a la Prevenció i la Denúncia de la Tortura - plataforma formada per organitzacions de lluita contra la tortura i la defensa dels drets humans - , va posar sobre la taula que un 70% de les persones preses podrien haver sofert agressions, mal tractes o tortures, tot i que la gran majoria no ho denuncia per por a represàlies.

Durant la jornada es va representar l'obra de teatre "La exclusa", de Michel Azama, interpretada per Ana Plaza de la companyia Nagual Teatro. Un monòleg que relata la última nit a presó d'una dona que porta 16 anys reclusa, on es barregen la por i l'esperança en llargues hores de reflexió interna.

L'acte va acabar amb un sopar popular i l'actuació musical del cantautor Juanito Piquete, a més d'un interessant debat entre les persones assistents sobre com lluitar contra la reclusió i els mecanismes de control social.

VISIONS DEL 9N I MÉS ENLLÀ

FOTOGRAFIES DE RAMON FORNELL

Declaradament lliures

Equip de coordinació de Sants-Montjuïc per la Independència
Assemblea territorial de l'Assemblea Nacional Catalana

El dia 9 de novembre de 2014 és un dia que recordarem sempre, com els alemanys recorden el seu 9N, el del 1989. Són dos dies que representen el triomf dels drets fonamentals de la ciutadania davant d'un estat autoritari, la mena d'estat que no mereix governar un poble lliure. Com la caiguda del mur de Berlín, la consulta del 9N constitueix un acte de desobediència col·lectiva pacifista que ens transcendeix, que té valor per a qualsevol ciutadà o per a qualsevol moviment social d'arreu del món.

Aquest article no vol escriure o meditar sobre la desobediència en abstracte. Explica alguns detalls del 9N, detalls que segurament ja coneixes si hi vas participar. Són fets memorables que han passat al costat de casa. Parla d'algunes de les moltes persones que van desobeir, del que van fer, de la seva determinació, de les setmanes de feina perseverant que havien precedit el 9N. Cal que tot això se sàpiga! La gran lliçó del 9N és tornar a constatar que la força de la gent, actuant unida, és grandiosa.

A mitjan octubre, quan es va plantejar el procés participatiu com a alternativa a la consulta del 9N, una bona part dels membres de Sants-Montjuïc per la Independència van optar per fer-se'n voluntaris, unint-se als equips docents i les AMPA, a qui sempre agrairem el compromís de preparar i obrir les escoles i els instituts. Altres membres, veient que la necessitat d'arribar a vint mil voluntaris quedava coberta de seguida, es van reservar per al que calgués fer el 9N: van acabar presentant-se a quarts de vuit a tots els locals de votació, van senyalitzar els carrers per indicar on eren aquests locals, van acompanyar amb cotxe la gent que ho necessitava, van recollir signatures per denunciar la involució democràtica espanyola tot el dia...

El 9N va ser impulsat per la gent, que va deixar enrere les preocupants dissensions entre els partits polítics. A Sants, el dijous 16 d'octubre es va convocar una assemblea extraordinària, a les Cotxeres, que va omplir la sala d'actes, amb un debat molt viu. La proposta del president Artur Mas de fer la consulta participativa del 9N va rebre 95 vots a favor i 12 en contra, amb 3 abstencions. Hi va haver unanimitat per les eleccions al Parlament amb caràcter plebiscitari i immediat, i majoria per una candidatura conjunta a favor de la independència, tan àmplia com fos possible, amb personalitats independents de la societat civil. El diumenge 19 d'octubre l'Assemblea Nacional Catalana va fixar la seva posició, gràcies a les seves territorials, en una concentració multitudinària a la plaça de Catalunya. Per primera vegada en el procés, l'Assemblea tenia l'última paraula.

Vam començar a picar pedra. Es va fer imprimir material a tota màquina. Els esforços dels membres i els simpatitzants que no fallen mai es van multiplicar, i s'hi va afegir molta gent que era la primera vegada que feia de voluntària. El clímax de la campanya pel sí+sí es va produir la primera setmana de novembre. Vam acabar tota la propaganda —i n'hi havia molta!—, al cap d'un parell d'hores de fer una crida el dimecres 5; vam ajudar a repartir mig milió de diaris de la campanya “Ara és l'hora” a les estacions de metro i de tren el dijous 6; vam participar en l'organització de l'acte final a l'avinguda Maria Cristina el divendres 7; vam encartellar i omplir d'informació tot el districte vàries vegades i vam atendre centenars i centenars de persones a les parades i al local del carrer Alcolea cada dia. Prodigiosament, el groc es va anar tornant el color dominant als llocs emblemàtics del districte.

Votar el 9 de novembre significava desafiar l'Estat espanyol, però també va ser signe, a la vegada, de superació dels obstacles interns gràcies a l'empenta de la mobilització general. Per això el 9N també va representar una regeneració democràtica, i és un magnífic auguri: la República Catalana serà un estat de ciutadans lliures amb justícia social.

I ara què?

Endavant Sants

Cal saber distingir entre objectius tàctics, a curt i mig plaç, dels objectius estratègics a llarg termini. I això, cal posar-ho en valor dins la conjuntura política que vivim als Països Catalans. Els objectius estratègics de l'esquerra independentista no són, ni han sigut mai la independència de la Comunitat Autònoma de Catalunya (CAC), ni crear un nou estat dins el marc neoliberal de l'Europa fortalesa. Per tant, cal no oblidar que quan des de l'esquerra independentista es fan propostes polítiques, es fan en clau de Països Catalans, i en clau de la construcció del socialisme feminista com a sistema social, que superi el capitalisme. És en aquesta lògica on hem d'incloure la dinàmica de l'anomenat procés sobiranista. Així, des d'Endavant ja vam anticipar que la consulta tal i com estava plantejada no es faria ja que això suposava un trencament de la legalitat per part del govern autonòmic —que està lligat de mans per sectors econòmics i financers que no aposten ni per la independència ni molt menys per la desobediència civil com a manera d'assolir-la—. Dins la legalitat no hi ha manera d'assolir la independència i sense un marc de legalitat no apostaran per la independència; un peix que es mossega la cua i que té com a únic objectiu la dilatació del procés en el temps per assolir nous acords amb Madrid per tal d'habilitar un nou encaix de Catalunya en l'Espanya de les autonomies. Per a fer possible aquest nou encaix cal que es donin algunes circumstàncies. Cal que qui estigui a una banda i a l'altra vulgui negociar aquest encaix, i d'altra banda cal negociar un encaix que possibiliti debilitar la posició de força que actualment té el sobiranisme a la CAC. És a dir, aquest esquema només és possible tenint al capdavant del govern de la Generalitat algú que no aspiri realment a la independència, i algú al capdavant del govern de Madrid, algú disposat a facilitar aquest encaix i cedir si cal, en algunes de les competències que farien debilitar o minvar els suports populars al "procés". Per això, CIU impulsa una llista amb el Mas com a pioner, on la suma de vots d'ERC i CIU facin impossible saber quin dels partits ha sumat més vots, o qui els ha perdut, ressituant a Mas com a líder indiscutible, esperant el canvi de tornes a Madrid amb la caiguda del règim de Rajoy per a donar peu a l'entrada d'una aliança entre Podemos, PSOE i IU que vulgui entaular aquesta negociació amb l'objectiu de recuperar la competitivitat de les inversions d'origen principatí després d'anys en què Madrid ha apostat per "l'Eix de la prosperitat" entre la capital de l'Estat, València i Palma. Un eix que desnacionalitza els Països Catalans, recentralitzant encara més l'Estat (tancament de Canal 9, i línies en valencià a l'educació; el TIL a les illes, projectes faraònics, etc..). Mentre els empresaris de la CAC malden per tenir vols intercontinentals des del Prat, han tardat anys a connectar el TAV amb Madrid i més n'han de passar perquè arribi a París. El corredor del Mediterrani i l'ample de via europeu des del port de Barcelona encallen les exportacions de mercaderies, i un llarg etcètera de beneficis en infraestructures d'Estat al servei de la classe dominat i dels seus interessos. Amb això, però, no h'hi ha prou. Generar més beneficis des de la CAC, per acabar perdent-los altre cop amb la redistribució fiscal, tampoc és el millor negoci per a aquesta elit acostumada a privatitzar beneficis i socialitzar pèrdues. La segona carta a negociar d'un futur govern català serà, doncs, una millora fiscal que equilibri les balances fiscals. Amb aquesta maniobra però, no desactiva la base popular del procés. En una segona carpeta de la negociació quedaran aquells dossiers vinculats a llengua, símbols, cultura o educació. Cap concessió que impliquin millores socio-econòmiques de la classe treballadora que tants esforços li estan obligant a fer en nom del procés, a l'espera que un nou país ens permeti, altre cop, lligar els gossos amb llonganisses. Confien que aquestes maniobres siguin suficients per a desactivar la majoria i torni el seny a les llars catalanes.

> Dins la legalitat no hi ha manera d'assolir la independència i sense un marc de legalitat no apostaran per la independència.

És en aquest context en què cal eleccions anticipades, on el projecte independentista no quedi supeditat a cap llista de país-empresa, on quedi clar qui guanya i qui perd suports socials, on el resultat faci impossible un nou pacte entre elits i on l'única via possible de sortida sigui un trencament amb els marcs legals imposats. Un trencament que hem de saber ampliar territorialment al País Valencià i a les illes on un Partit Popular en descomposició i putrefacció corrupte obrirà les portes a nous escenaris, amb noves majories que possibilitin el reforçament del projecte nacional de Països Catalans al sud de l'Albera. Caldrà també reactivar moviments populars de matriu anticapitalista i repensar-ne de nous que responguin a les noves mesures antisocials. És a dir, activar una gran massa social que quedi al marge del pacte d'elits, aquella massa social necessària per a activar un moviment que reivindiqui des de l'esquerra uns Països Catalans lliures, i que no tingui por de desobeir legalitats imposades.

Veure-les venir

Casal Independentista de Sants

Fa temps que el Casal, forçat més per les evidències que no pas per pròpia voluntat, ha deixat de ser referent d'anàlisi polític i generador de discurs. El Casal com a tal, és avui per avui, un espai, una plataforma logística, una eina al servei de la gent que si que fa aquesta feina d'anàlisi i proposta, i que pensa més enllà de l'activitat de barri, organismes que pensen en moviments a llarg, amb passos entremitjos i d'acumulació de forces. Així, al Casal acollim gratament entitats com SMxI, d'Arran, la CUP o Endavant que, ara com ara, fan aquesta feina. Des del Casal, el post 9N el veiem com els dies previs, és a dir, amb la convicció que la nostra feina és tant necessària com fa deu anys: seguir treballant per la consciènciació social, facilitar l'organització popular, fer de vincle entre independentistes i el teixit associatiu que fa 20 anys que treballem; i amb la convicció de seguir fent aquesta mateixa feina fins que no faci falta, ja sigui per haver assolit els objectius d'uns Països Catalans lliures en una societat sense classes socials o perquè les dinàmiques aglutinadores ens sobrepassin fins a no fer necessari un Casal. Fa vint anys parlar d'independència a la barra d'un bar, al Mercat, o al lloc de treball, era impossible i se'ns feia imprescindible obrir espais on fer-ho. Sembla que la socialització del missatge independentista hagi crescut tant, que ja no cal anar fins al Casal a parlar-ne. La moralina seria tant contradictòria com dir que, el dia que els bars de "sol y sombra" s'omplen d'independentistes, potser serà el moment de tancar els Casals, on aquests ja no hi van.

La lluita és l'únic camí

Arran Sants

Tot i que el 9N no va ser de cap manera el dia que haguéssim desitjat és innegable que va ser un èxit de participació. La mobilització ciutadana que hi ha hagut al voltat de la consulta ha esdevingut un fet històric, però també s'escau irrefutable que qualsevol procés rupturista revolucionari no pot ésser liderat per la classe burgesa ni per les institucions que la secunden, ja que en cap cas es derivarà dels interessos proletaris.

El procés sobiranista de la Comunitat Autònoma de Catalunya (CAC) no ha sigut de cap manera el procés promès en primer terme pel govern convergent de Mas. Aquest, recolzat per les institucions i organitzacions burgeses, docte de la manipulació, ha utilitzat el sentiment d'alliberament nacional del poble català en pro de la seva causa.

L'esquerra independentista no aposta per una independència de la CAC, sinó per l'alliberament nacional, de gènere i de classe de tots els Països Catalans. Volem una independència per canviar-ho tot, una independència que ens exoneri de totes aquelles estructures injustes que ens oprimeixen i ens empresonen, construint una societat lliure de classes que no estigui subjugada a la tirania del capital ni a l'opressió patriarcal.

Ara més que mai hem d'esdevenir agents actius pel canvi, abastint-nos de l'espurna que s'ha encès entre la població per crear la unitat popular necessària per a la consecució dels nostres objectius. Hem de generar un discurs potent, un discurs on les classes populars s'hi identifiquin, i utilitzar la manipulació del govern en contra seva, demostrant a la població que el procés rupturista no es pot dur a terme des de les institucions, sinó que la desobediència, juntament amb el poder popular, és l'única via per aconseguir-ho.

Durant aquest procés hem vist com el poble ha pressionat les institucions a través de la mobilització permanent al carrer, aconseguint, almenys, una pseudoconsulta que —encara que està molt lluny d'esdevenir allò pel que lluitem— evidencia el poder popular i la importància de no ser passius a l'hora de decidir el nostre futur. No serà el govern de la Generalitat, ni cap partit polític qui ens dugui l'emancipació del nostre poble, sinó que seran les classes populars mobilitzades les úniques que ho poden aconseguir. Cal recordar que és el poble qui ha engegat aquest procés i no cap partit polític, encara que hagin utilitzat la conjuntura del moment com a estratègia electoral.

És fonamental per l'alliberament del nostre poble que això no s'aturi aquí, ara més que mai hem de continuar desobeint per que la lluita no hagi sigut en va. Ni la Generalitat, ni el Tribunal Constitucional, ni l'Estat espanyol, ni les institucions europees coartaran la voluntat d'un poble!

Reflexions sobre la independència i el procés sobiranista actual

Acció Llibertària de Sants

Què estem vivint?

Els darrers mesos hem anant veient com una gran part de la població, farta de la situació actual, ha estat conscient del paper que pot jugar la mobilització i la lluita per aconseguir uns determinats objectius polítics i econòmics, en aquest cas, treure'ns la soga que l'Estat Espanyol té sobre els seus habitants. Aquesta consciència i mobilització s'ha traduït en els darrers anys en vagues, manifestacions massives, lluites en sectors com l'educació, la sanitat, l'habitatge i multitud de conflictes en l'àmbit laboral; sense oblidar tots aquells conflictes que sorgeixen des de la planificació urbanística imposada per les necessitats de les grans empreses, ja sigui en l'àmbit més proper com és el cas de la fira del mòbil i la reurbanització de la Fira de l'Hospitalet amb una afectació directa als barris, com en projectes més grans com és el cas de Barcelona World.

Arribat un punt en què estem patint les conseqüències més despòtiques del capitalisme i la seva misèria, al veure que els nivells de corrupció política i financera a nivell estatal, ha aparegut en primera plana de l'actualitat política l'opressió cultural i social que es viu a Catalunya, per formar part d'un Estat on conviuen diferents pobles sota el mandat d'un centralisme ranci i feixista.

Aquest sentiment de no ser lliures, ha anat derivant durant aquests anys de crisi, en una voluntat clara per part d'una majoria social d'aconseguir la independència respecte a l'Estat Espanyol. Aquest sentiment, vulguem o no, ha estat desviat per les diferents forces polítiques, ja siguin partits com Convergència o Esquerra o per organitzacions també polítiques com la ANC o Òmnium, orientades a aconseguir la creació d'un nou Estat, sempre amb el teló de fons de consultar a la totalitat de la població quina és la seva voluntat política i fins on s'està disposada a arribar.

> Aquest sentiment, vulguem o no, ha estat desviat per les diferents forces polítiques com Convergència o Esquerra

Sabem que el centralisme ranci de què parlem —que no distingeix entre partits— ha negat la possibilitat de demanar a la població que és el que vol; també és cert que els partits catalans han anat poc a poc marcant quines son les pautes per a aconseguir la independència. Han arribat a donar per suposat que "independència" significa la creació d'un Estat català, posant l'aspecte econòmic per sobre de tot, fent-nos creure que aquí no es roba, aquí no s'explota als treballadors, aquí no existeixen opressions respecte a les diferents variacions culturals.

Què volen i què volem?

Volem dir que malgrat sigui una aberració per la seva pròpia moral que dins de la seva democràcia s'impedeixi votar a la població en un tema en què és força evident que existeix la necessitat d'expressar-se. Per a nosaltres no ens és suficient pensar que els polítics estan disposats a donar-nos la paraula d'una forma consultiva, de cara a respondre unes preguntes marcades per ells prèviament i dirigides clarament a un tipus de resposta. No en tenim prou en pensar que la independència significa donar-nos la mà amb persones que porten anys firmant els nostres acomiadaments, negant els serveis més bàsics a la població i beneficiant-se de la nostra suor i llàgrimes. Parlem de polítics i empresaris, que bé poden estar a favor de la independència, però que mai els veurem al nostre costat, el costat dels de baix.

És a dir, la nostra voluntat és que siguem nosaltres, el poble, sigui quina sigui la seva identitat cultural, qui decideixi que volem fer amb les nostres vides, sense que ningú ens consulti. Els canvis socials venen des de baix, des de l'educació i la cultura, des de la nostra activitat quotidiana, perquè al que aspira la majoria social a Catalunya no és veure's una altra vegada enganyada per polítics i empresaris, sinó que aspira ser lliure. És evident que un referèndum no és suficient per nosaltres, que unes eleccions no són suficients, s'ha d'estar molt cec per no ser conscients del circ i el numeret que han muntat amb Madrid, dels tripijocs que tenen com a únic objectiu perpetuar-se al govern, no perdre vots, seguir xuclant del pot. O és que les decisions d'aquestes setmanes han tingut a veure amb el que realment la gent vol? No, no ens deixarem enganyar una altra vegada, entre tantes d'altres.

> La nostra voluntat és que siguem nosaltres, el poble, sigui quina sigui la seva identitat cultural

Però necessitem un estat per ser independents?

No necessitem un estat per ser independents. Nosaltres no neguem els sentiments d'arrelament de les persones, tant cap a la seva terra com cap a aquells que conviuen en ella. No obstant, pensem que aquest sentiment natural d'arrelament no s'ha d'institucionalitzar de cap manera, ja que derivaria sense cap dubte en l'aparició d'estructures de dominació com és l'estat, sobre la base de la identitat cultural, lingüística, territorial, religiosa o qualsevol altra.

Imaginar que Catalunya necessita un estat a partir del fet històric de la possessió en el passat d'institucions de govern i d'administració propis és un error. La nació i l'estat són fenòmens independents. Tot estat ha servit sempre com a instrument de submissió de les classes dominants sobre el poble. Per tant, mai cap estat ha sorgit com a lliure expressió d'aquesta, sinó més aviat com a exponent de la seva dominació. És equivocat parlar d'institucions "pròpies", en tant que sols són propietat de les classes dominants, ja sigui el rei Jaume I o Artur Mas.

Nosaltres proposem que aquest sentiment natural es gestioni amb els mateixos principis que apliquem per a tot: l'absència total d'imposicions. Des de l'anarquisme sempre s'ha proposat com a forma organitzativa dels pobles la lliure associació o lliure federació.

Text complet a acciollibertariasants.wordpress.com/

La Via Llibertària — ANNA CELMA

La Via Llibertària — ANNA CELMA

Què decidim decidir?

Oriol Rigola, Negres Tempestes

El passat 25 d'octubre va tenir lloc a l'Espai Obert un debat organitzat per Negres Tempestes amb el títol "El paper de llibertàri*s en el 'procés' d'alliberament nacional" en el que hi van participar persones del Col·lectiu Llibertari Heurea Negra de Vallcarca, l'Espai Llibertari i Autònom de la CUP i del Grup de Reflexió per l'Autonomia. Després de més de dues hores d'intervencions, la majoria de les opinions apostaven per la llibertat dels pobles, però sense tenir com a objectiu la de crear nous estats, si no apostar l'avinentesa per qüestionar l'existència d'aquests. De fet, el qüestionament dels marcs legals en els quals es fonamenta tot allò que va envoltar el 9n, ja pot suposar en si mateix qüestionar-se'n l'origen o, per les que vulguem anar més enllà, l'existència. El que més debat genera potser és el de com portar-ho a terme i com incidir en altres subjectes polítics que abraçaven espectres molt més amplis de la població que no pas el nostre. Darrerament, el mateix debat s'ha replicat en altres espais llibertaris amb molt similar resultat.

Entre les participants existeixen diferents punts de vista alhora d'afrontar allò que es coneix com el "procés", hi ha des de qui fa èmfasi en la necessitat de participar d'aquests espais d'espectre més ampli a qui els rebutja plenament. Hi ha qui al marge de com es faci aquest recorregut perfila una futurible independència total fonamentada en una federació o confederació de pobles fonamentades en estructures horitzontals, assembleàries, autogestionades... Fins i tot, hi ha qui apunta que aquest objectiu final pot iniciar-se ja en l'actualitat.

Sembla que cada cop més gent entén que la llibertat dels pobles pot no veure's com quelcom alienat de les aspiracions de la idea llibertària, el que sí que sembla divergent és com podem dur-la a terme i com, en el moment en què ens trobem, podem incidir o no, o fins i tot si hem de fer-ho. També cal destacar en aquesta línia la Via Llibertària de l'11 de setembre o el Manifest pel No-Sí. Si bé algunes persones han preferit obviar, ridiculitzar o atacar allò que es coneix com "procés", altres han cregut necessari intentar incidir-hi.

Un cop passada la data del 9 de novembre, que semblava hauria de ser un punt d'inflexió, caldrà estar pendent de com evoluciona tot plegat des del punt de vista polític i parlamentari. La promesa d'unes eleccions plebiscitàries sembla condicionada per CyU per una candidatura única que faria de paraigües de les diferents candidatures pro-sobiranistes. No sabem res del restant programa electoral, desconeixem el dia d'avui quines polítiques socio-econòmiques faria aquesta candidatura en cas de guanyar. Potser la lògica suposaria que la seva victòria hauria d'arrossegar cap a una declaració unilateral d'independència, una immediata dissolució de la cambra i unes noves eleccions on la gent pogués triar l'opció política més afí. Tornem així al mateix dilema de sempre, què és primer, l'ou o la gallina? Oblidem que la constitució d'un estat en si mateix ja suposa la creació d'uns marcs legislatiu, executiu i judicial que el regirien? Qui crearia tot aquest corpus d'aquest estat? Es crearia a construir-lo a imatge i semblança d'algun altre existent? Hi ha qui ja està treballant per crear totes aquestes eines pel dia D? Qui els hi ha atorgat aquest poder? I sobretot, volem un estat? En coneixem algun d'exemplar?

Cal apostar perquè que els futurs moviments ciutadans plantegin oblidar-nos del marc quatre-provincial del Principat i no condemnem a l'ostracisme el resta de territoris dels Països Catalans, que no es faci una aposta per la creació d'un estat, sinó per la desaparició d'aquests i apostant la confederació de pobles lliures, que el procés no s'oblidi d'aquelles que dia rere dia passen dificultats per sobreviure i ens dirigim cap a una societat on puguem auto-gestionar les nostres vides, deixant al marge el capitalisme, el patriarcat, el bel·licisme i altres formes de repressió. Cal construir una societat nova sense desigualtats i que respecti la llibertat dels pobles.

RACÓ HISTÒRIC

Models de presó (2)

Agus Giralt,Barcelona

L'any 1904 es va inaugurar la Model, en un espai que llavors es trobava als afores de la ciutat, en un espai ocupat fins al moment en exclusiva per camps de conreu. Les obres havien començat vuit anys endarrera. Amb la seva panòptica la Model havia estat pensada com una màquina de control perfecta, com el Gran Germà de la novel·la d'Orwell.

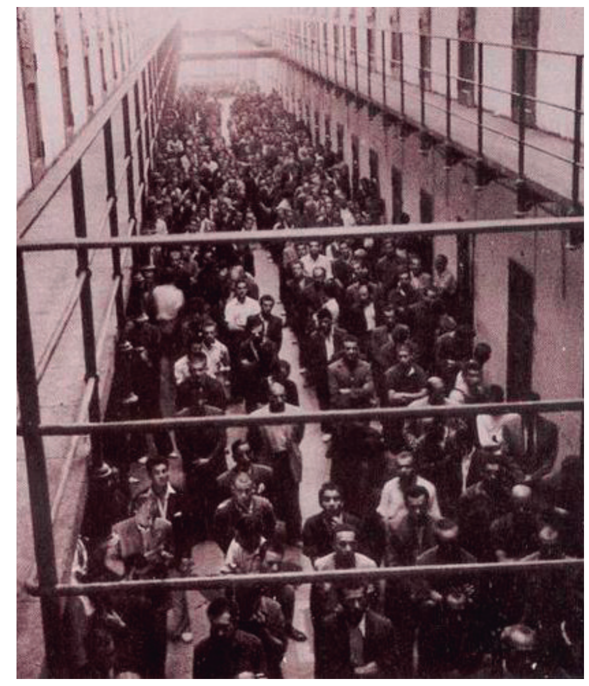
El seu disseny havia d'impedir la saturació de les presons barcelonines, però de la mateixa manera que el projecte de l'Eixample es va corrompre del plans a la realitat, i els metres construïbles es van multiplicar, a la Model en poc temps es van afegir 200 cel·les no previstes. De tal manera que al control i la repressió en poc temps s'hi va afegir la saturació, una constant en la història d'aquest edifici.

La Model es va convertir en un dels tristos escenaris de la repressió del convuls segle XX, un espai on amagar i eliminar la dissidència política. Dins del seu murs van ser executades fins a 40 persones amb el mètode del garrot vil. El primer de tots fou Joan Rull, el coix de Sants, personatge complex vinculat a l'anarquisme però confident de la policia —es mereixeria un acurat estudi per si sol.— Rull va ser executat el 8 d'agost de 1908 després d'un procés gens clar. El darrer executat fou un nom il·lustre, Salvador Puig Antich, mort el 2 de març de 1974 quan tenia 25 anys.

Si és cert que la Model va ser una terrible eina de repressió contra els dirigents del moviment obrer, com Salvador Seguí, Francesc Layret o Garcia Oliver, entre d'altres, també va ser la Universitat dels pobres on durant algunes de les seves llargues estades molts sindicalistes aprofitaren per formar-se de forma autodidacta o compartint coneixements els uns amb els altres.

Durant la Guerra Civil i el Franquisme la Model es va convertir en un espai encara més massificat, només la visió de les imatges que ens han arribat de l'època esgarrifen. I amb la dictadura la presó va ser l'avantsala del Camp de la Bota. Centenars de presoners sortiren de la Model per ser executats vilment davant del mar.

Sembla ser que en poc temps la Model passarà a la història. Serà més fàcil enderrocar la Model que acabar amb la repressió, això està clar. Per això mateix, ara, abans que tècnics municipals i urbanistes comencin a repensar l'espai amb la lent de la Marca Barcelona, cal que els historiadors, els lluitadors que l'han patit i la gent del barri reclamem que es pensi en els murs d'aquesta presó com un símbol que hauria de mantenir-se visible per tal que no se'n perdi la memòria.

Reclusos en un dels pavellons de la presó Model

BURXANT ELS BYTES

Inkscape, dibuix vectorial de codi obert

Oriol Rigola, HacklabCB

Aquesta vegada us volem parlar d'una eina anomenada Inkscape, un programa de codi obert dissenyat per al dibuix de gràfics vectorials escalables de qualitat professional. Algunes de les eines que inclou són formes bàsiques, camins, text, marcadors, clons, composició de transparències, degradats i agrupacions. Té àmplies possibilitats de manipulació de text, disposant-lo en vertical o horitzontal, variar distàncies entre caràcters i posar-los en un recorregut deforme. Molt útil per a fer dissenys de cartelleria, estampació o elements web interactius. Està traduït al català i disposa de versions per a Linux, Windows i OS X. Poden trobar-se infinitat de manuals per internet, alguns d'ells en català. Té una interfície molt intuïtiva i similar a altres editors de gràfics vectorials propietaris. Importa molts tipus de formats gràfics diferents i grava en el format estàndard lliure SVG i el propietari PDF, tot i que també exporta a mapa de bits amb el format lliure PNG.

Web de l'aplicació : inkscape.org

FOGONS DE TEMPORADA

Mengem animals

Núria May, Masnou

Avui és dia de matança, bé, de fet i per ser exactes el porc el van matar ahir. La matança del porc és una pràctica habitual, encara avui, a moltes cases de pagès; són els mateixos que hi viuen que et diuen, amb la boca petita, que l'administració no els hi pot prohibir una activitat que han dut a terme pares, avis i anteriors generacions de la família. Abans no eren molts els que tenien porc, i que per tant, després d'haver-lo engreixat durant mesos, gaudien de les carns que aquest proporcionava per alimentar a tots els de la casa. De fet en algunes receptes antigues, hi consta aquell afegitó que diu "i si teniu cansalada, n'hi podeu afegir". En qualsevol cas, es matava, s'especejava i es duien a terme l'elaboració dels múltiples embotits, cuits i curats, en totes aquelles cases on el porc havia viscut i havia set alimentat, entre altres aliments, amb les sobres dels àpats de la resta de la família.

És avui que aquesta activitat productiva, tradicional, ha esdevingut una raresa, almenys per a una gran part de la població, i és per això que, com tot succés estrany, és volgut i desitjat per molts. Aquesta pràctica rural ha esdevingut, o està convertint-se poc a poc, en una experiència, en un producte turístic que el visitant, majoritàriament el que prové de ciutat, vol viure, i valgui la redundància, experimentar, almenys un cop a la vida.

Encara existeix alguna contradicció, algun tabú, que fa que aquesta pràctica no sigui usual en l'agenda de molts i provoca el dubte d'alguns abans de sumar-s'hi. És senzill endevinar-ho, de fet l'article ha començat amb aquest motiu: estem matant un animal. Ens agrada dir que si ets prou gran i valent per menjar carn també has de ser-ho per a saber que aquesta prové d'un animal mort i que aquest ha estat sacrificat per a poder acomplir la voluntat, no seva sinó nostra, de ser menjat. A mi, personalment, no em sembla cruel l'acció en sí; som animals i mengem animals. El que no m'agrada són les suposades "fàbriques" de cria i engreix animal on aquests viuen en condicions deplorables i moltes vegades, són sacrificats, en circumstàncies pitjors. Si voleu més informació sobre aquest tema us recomano un llibre del periodista gastronòmic nord-americà Michaell Pollan, a part d'altres temàtiques relacionades amb la justícia agroalimentària, relata com funciona la indústria nord-americana de la carn.

En qualsevol cas, no cal que deixem de menjar carn, de fet és una opció personal més, però segurament seria adequat que ens informem de la carn que comprem i consumim. Si tenim la sort de tenir una carnisseria o xarcuteria de confiança a prop de casa o en algun mercat, no us faci por preguntar: D'on prové aquesta carn? Ha estat ben alimentat aquest animal? Alhora, i establint conversa amb el venedor, segur que aquest us acabarà recomanant la millor manera de cuinar cada tall.

I seguint amb el fil del porc, és veritat que fa respecte que una activitat, per popularitzar-se, perdi essència. No sé si és el cas de la matança. Aquesta segueix requerint d'un matador i d'una mocadera: el primer mata el porc i l'especeja, la segona coneix tot el tractament de les parts interiors de l'animal —neteja de budells, conservació de la sang— i és qui habitualment elabora els diferents embotits. I no n'hi ha tantes de persones que coneguin les particularitats de l'ofici. Si ens hi volem acostar ho hem de fer amb respecte i adaptant-nos als costums propis d'aquells que porten molts anys essent coneixedors d'aquesta pràctica. Cal estar disposat a embrutar-se les mans per pastar les carns, a aprendre a lligar llonganisses, a perdre la por en veure la sang fresca, en resum, ser prou valent per experimentar allò que és feina i que constitueix una tradició que més que allunyar-nos d'allò que consumim — com ho fa el fet de comprar safates on la carn tallada et fa oblidar que el que et menjaràs havia sigut un animal viu— et fa adonar-te que, nosaltres també, som, i mengem, animals.

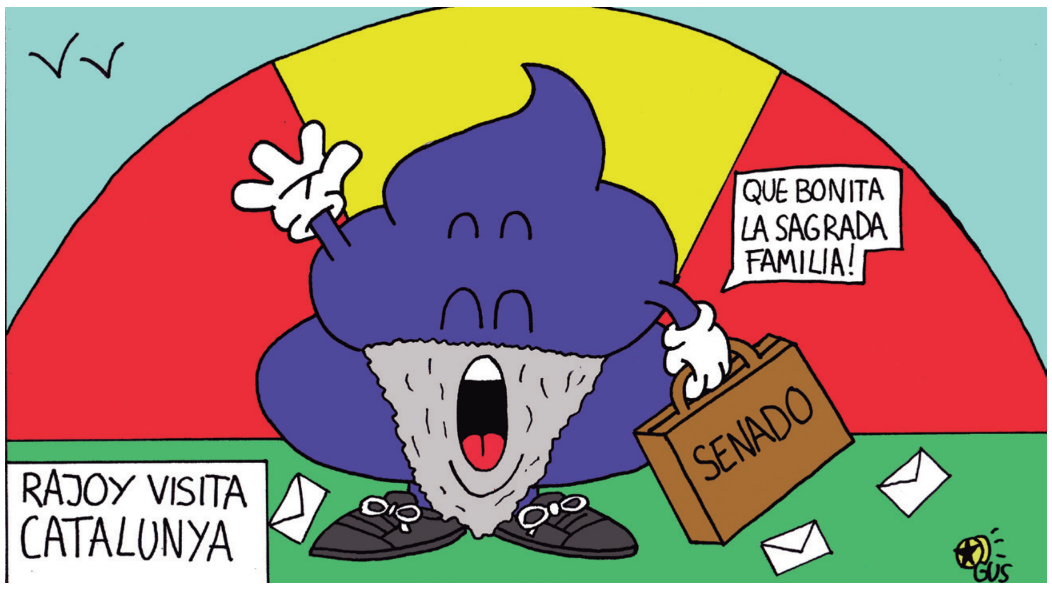
Pa de fetge

- *200g cansalada viada fresca*
- *200g fetge de porc*
- *200g carn magra de porc*
- *2 ous*
- *50ml vi ranci*
- *50ml conyac*
- *Sal*
- *Pebre negre*
- *6 alls*
- *Julivert*
- *300g mantellina de porc*
- *Llorer*
- *Farigola*

1. Passeu la carn per la màquina de trinxar amb els forats grossos.
2. Poseu-la en un bol amb els ous, el vi ranci, el conyac, sal, pebre negre acabat de moldre, les herbes aromàtiques, els alls i el julivert trinxats ben petits.
3. Pasteu que quedi una pasta ben homogènia. Tapeu-la i reserveu-la unes hores.
4. Renteu la mantellina amb abundant aigua i un raig de suc de llimona perquè perdi la fortor. Escorreu-la bé i folreu un motlle de pastís o una cassola de fang.
5. Poseu la mescla del paté dins el motlle i tapeu amb la mateixa mantellina.
6. Poseu a coure al forn a 150°C durant una hora i quart aproximadament. Feu la prova de l'agulla per saber si el paté és cuit.
7. Una vegada cuit, traieu-lo del foc i deixeu-lo reposar unes hores. .

(Extret del llibre Manual de matança del PORC i receptes del morro fins a la cua d'en Pep Nogué)

UN TOC D'HUMOR...

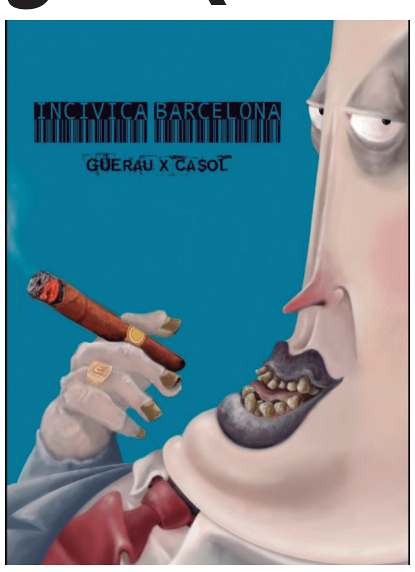
EL POEMA

De la mateixa manera que hi ha
un cel i hi ha el planetes
que gira sempre entorn del mateix sol,
hi ha també un ordre cosmogònic, diuen,
de les coses. Aixi, ens toca doncs
de viure-oh mortals!-en l'observança
estricta de la llei, d'aprendre a ser
dòcils i a no queixar-nos mai, i creure
aquells que saben que es el que convé.
Aixi, només, farem en món més noble
mentre engreixen el cul inmaculat
dels sàtrepes, que entenen els secrets
del govern de la gent i de les coses,
i que déu que a tots plagats els va parir!

Carles Sanuy a *Assumiràs la veu. Antologia de poemes per la llibertat.*
(Poema escollit per David Caño)

LLIBRES

Barcelona pel boc gros (Caixes Buides)

Títol: Incívica Barcelona
Autor: Guerau X. Casol
Editorial: Dskntrl-Ed
Pàgines: 133.
ISBN: 84-941941-8-6.

M. Aragüés Forga

No us heu embarcat mai en una aventura fora de sèrie dins de les entranyes de la Ciutat Comtal? Aquells qui n'hagueu experimentat alguna, de ben segur que reviureu algun record recòndit o, simplement, passareu una estona entretinguts amb els setze relats que ens narra Guerau X. Casol d'una manera sui generis. Aquest jove escriptor del barri de Les Corts, llicenciat en Història i amant de l'arqueologia, ens presenta una visió poc ortodoxa de la vida del jovent barceloní i defuig de mostrar la cara postissa a què ens tenen acostumats. Alhora planteja conflictes reals que resten latents a la majoria de la nostra societat sense perdre de vista la realitat dels carrers de la gran ciutat. Una col·lecció de relats com Fugint, sempre fugint, Sexe haitià o Que'ls petin us captivaran pel seu estil senzill, amè i pròxim a Bukowski o a Welsh —això sí, a la catalana— on no hi falta humor, tensió, grolleries i degeneració moral, al mateix temps que hi apareixen nombrosos exemples de lèxic de carrer que faran les delícies d'aquells qui demanden una literatura més aspra i menys edulcorada en la nostra llengua, tal com raja.

Guerau X. Casol decidit a auto-publicar la seva obra, ho va aconseguir a través de l'editorial gracienca Dskntrl-Ed i finançant-se mitjançant un Verkami al febrer d'enguany. Actualment ja ha venut més de 100 còpies i prepara una segona edició. Trobareu Incívica Barcelona a la Ciutat Invisible de Sants, a l'Aldarull a Gràcia, i a Girona a la Geli i Sweet Books. I també a les xarxes socials.

En resum, un recull de relats trepidants dirigits a tots aquells qui ja fa temps que creuen que hauria d'existir més literatura 'maleïda' sobre el modus vivendi del Cap i Casal. Un col·lectiu urbà que des de fa més de vint anys contempla una ciutat orientada al turisme desenfrenat que, en tant que cívica, s'ha convertit en un producte totalment fora de la ciutat clàssica, una ciutat totalment incívica.

<< Per últim va deixar el pàrquing enrere assegurant-se que mirades tafaneres no el tinguessin controlat, a través del reflex intern de les Ray Ban que havia mangat al pis de Gràcia va veure com el vehicle començava a cremar d'una manera prodigiosament controlada i efectiva... >>

Que tots aquest records i aquestes vivències no caiguin en l'oblit!

Els fets no deixen d'existir perquè s'ignorin. A. Huxley

ZOO. Des de València fins a Sants

Victor Cebellán. Sants.

El raper de Gandia Toni Sánchez 'Panxo' ha format part de Orxata, Sophy Zoo, Ràdio Macramé i Riot Propaganda, però amb Zoo inicia un projecte. Després d'un èxit a la xarxa amb la cançó "Estiu", va presentar el nou disc amb una serie de concerts, als quals va penjar el cartell de "sold out" setmanes abans. A Barcelona va presentar el disc el dia 28 de novembre, amb la presència dalt de l'escenari d'alguns dels col·laboradors del disc. L'àlbum ja es pot descarregar de manera gratuïta a través de la seva web.

El 19 de juny Panxo va llançar a internet "Estiu", un videoclip col·laboratiu on apareixen cares conegudes de l'escena musical valenciana. Els ingredients de l'èxit obtingut són diversos: música senzilla i amable, el vídeo transmet ràbia positiva, i la lletra, si bé és crítica, convida a l'esperança.

L'àlbum inclou deu cançons i un bonus track, on l'artista recupera el senzill "Estiu". Amb un to crític, Zoo es qüestiona la realitat actual, però també deixa lloc al futur i a la esperança.

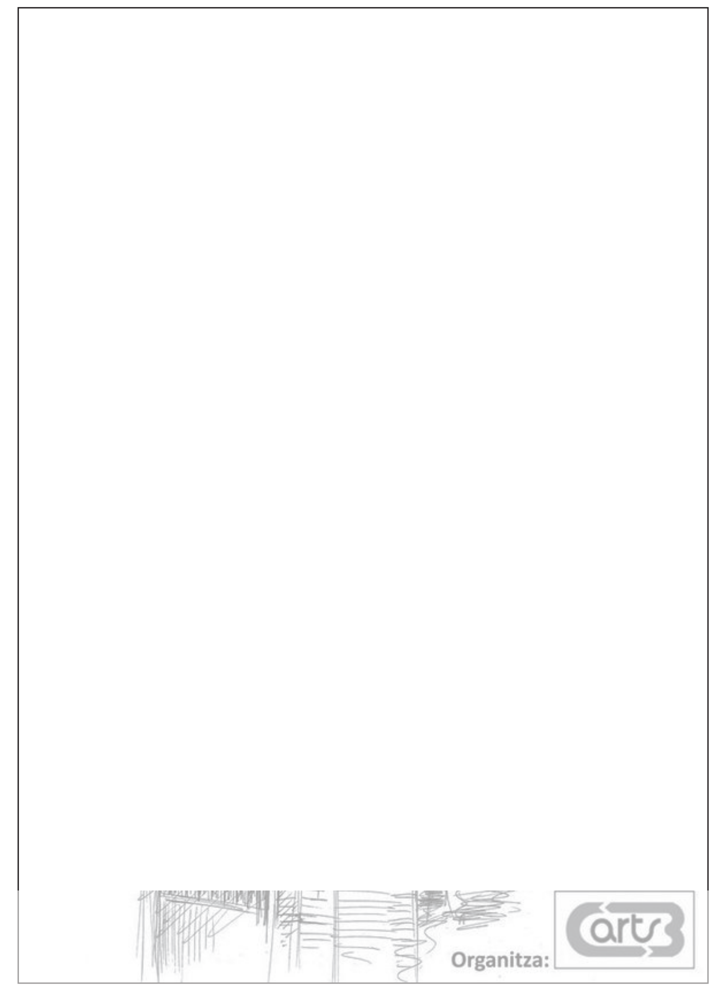
Enregistrat a Atomic Studio, el rap i hip-hop contundent de Zoo té col·laboracions de luxe en el seu debut: Toni Mejías (Los Chikos del Maíz), Rodrigo (At Versaris) a "Imperfeccions"; Roy Mercurio (Dremen) a "Aquesta vora"; Pablo Sánchez (La Raíz) al baix, Arnau Giménez (La Gossa Sorda) a la guitarra, Pasqu Giner (Aspencat) als teclats i el trombonista Marcos Úbeda (Obrint Pas).

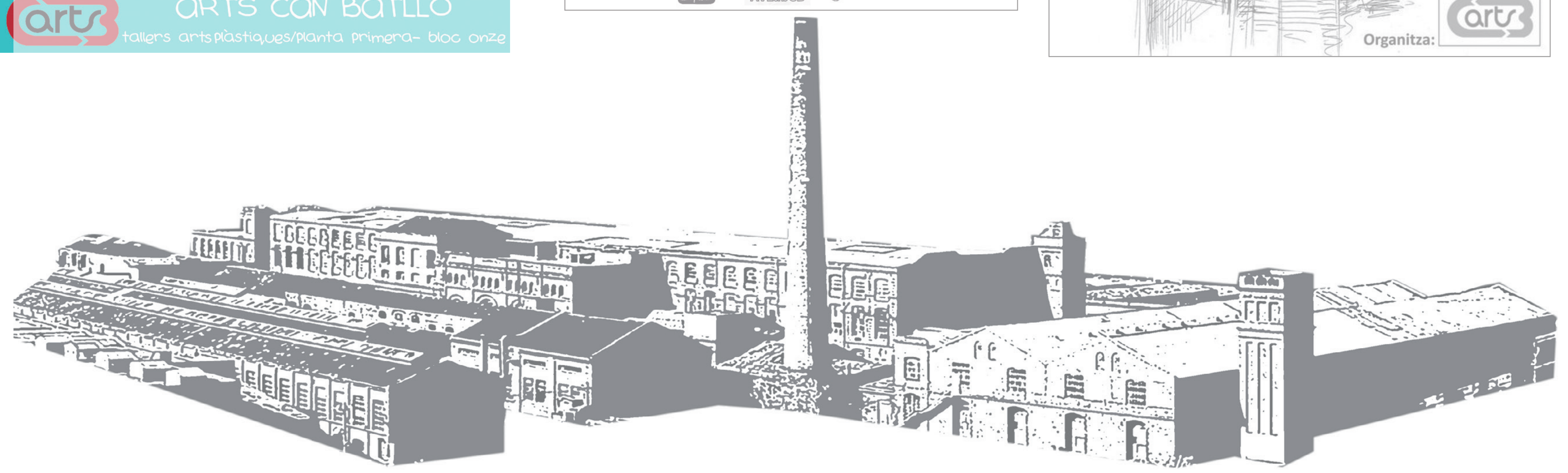
Zoo actuarà a la dècima edició del Festivern de Tavernes el 31 de desembre

Aquest desembre vine a Can Batlló!

AGENDA

desembre 2014

Dijous 11 de desmebre a les 17.30h
Reunió per preparar el Febrer Lliberari
Ateneu Llibertari de Sants (Carrer Maria Victòria, 10)

Dijous 11 de desembre a les 21.30 h.
HANDICAP: Alan Bike & Andreu Martinez (blues)
Bo d'ajut: 6€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 12 de desembre 22h
Jam Session
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Divendres 12 de desembre a les 23h.
Dr. Batonga (Afro-Koitton/ música africana)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 13 de desembre a les 18h.
Campionat de Mus
Inscripció prèvia a
koittonclub@gmail.com

Dissabte 13 de desembre a les 23.30h.
Kwelgaldisjei (pop-indie)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 14 de desembre a les 20h..
Karaoke (punk, indie, heavy, rock)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dimarts 16 de desembre a les 21h.
Nit de Galls (jam)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 18 de desembre a les 20h.
Undefeatable (La millor pitjor escena de lluita de tota la historia del cinema)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 18 de desembre a les 23h.
El sonido de veldá (Dj Malti I Dj Lonely- salsa brava, cumbia I boogaloo)
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 19 de desembre 19:30
Xerrada sobre els 43 desapareguts a Ayotzinapa, Mèxic.
22h Sopador vegà
Ateneu Llibertari de Sants (Carrer Maria Victòria, 10)

Divendres 19 de desembre a les 23.30h.
Dj Ziargi (Euskaldunisme)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 20 de desembre a les 23.30h.
Shoot the Pump! Soul Nights (Mr. Love Daddy)
Bo d'ajut : 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 21 de desembre a les 19.30h.
Jam d'Scratch
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 27 de desembre a les 21h.
Marion Harper (pop)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 28 de desembre a les 20.30h.
El blues es pot ballar
Bo d'ajut: 6€ anticipada 8€ a guixeta
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; i divendres de 18h a 21h.
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a dimecres de 17 a 24h
Dijous de 17 a 1h
Divendres de 17 a 2h
Dissabtes de 12 a 2h
Espai de trobada.
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

Dilluns, dimarts i dimecres Matins 10-13h Tardes 18-21h
Espai de preparació física multidisciplinar
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dijous i divendres de 10 a 13h
Espai familiar La Nau
Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a divendres de 18h a 22h
Rocòdrom
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dimarts 11h-13h i 18h-19h, divendres 11h-13h i dissabte 11h-13h.
Hort comunitari
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Tots els dimarts i dijous (18:30)
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

El tercer divendres de cada mes (18-24h)
Nit de Jocs de taula i rol al Casal
Casal Independentista Jaume Compte (Muntadas, 24)

Cada dimarts 10h-12.45h i 18h-20.45h
Espai obert d'assaig lliure a l'auditori
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dimecres i dissabtes 10h-13h
Tallers d'oficis (metal·lurgia, lampisteria, electricitat, mecànica i fusteria)
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dijous no festiu 18h-21h
La Cistella Verda: agricultura sana, de proximitat i de temporada
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Segon dissabte de cada mes
Merkadillo Punk
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Nando Carnero

Associació Cúrcuma

La Inma Pascual, la Maier Irigoien i el Nando Carnero formen l'equip de treball de l'Associació Cúrucma, que promou la transformació individual i col·lectiva a partir de processos d'empoderament que afavoreixen la consciència crítica i la llibertat integral des d'una perspectiva de gènere, transfeminista i comunitària. Amb La Ciutat Invisible han organitzat la segona edició del taller "L'experiència de ser homes: explorant les masculinitats".

FOTO: SERGI RUGRAND

"Podem identificar quins són els privilegis que tenim com a homes i veure com utilitzar-los per poder-los transformar"

Ivet Eroles, La Bordeta

En què treballeu des de l'Associació Cúrcuma?
Fem tallers i formació amb adolescents, joves i adults amb perspectiva de gènere utilitzant una metodologia vivencial. Ens hem format i tenim experiències amb el teatre de les oprimides, la facilitació de grups i les tècniques per desenvolupar la creativitat.

Què obteniu amb aquesta metodologia?
Que el procés d'aprenentatge i d'enriquiment sigui vivencial, que la persona en aquell mateix moment sigui sensible amb tot allò que està passant i que no sigui un aprenentatge purament racional. El teatre de l'oprimit recull l'esperit de poder donar veu a tot el grup i treballar a partir de les experiències d'alguna de les persones per plantejar possibles estratègies de transformació.

> Que el procés d'aprenentatge i d'enriquiment sigui vivencial, que la persona en aquell mateix moment sigui sensible amb tot allò que està passant.

I la facilització de grups?
Són totes aquelles metodologies que tenen a veure en com fer que els grups puguin desenvolupar el màxim potencial que tenen i poder créixer i avançar per poder aconseguir els seus objectius. Nosaltres ens hem format concretament en el treball de processos per facilitar que en un grup pugui expressar-se la diversitat.

Parla'ns del taller d'Explorant les Masculinitats.
És un espai per homes on poder compartir i parlar de què ens afecta i dels aspectes que tenim en comú i que tenen a veure tan en ser home en societat com en un mateix. Treballem determinants aspectes: com ens responsabilitzem dels privilegis socials que tenim, com vivim aquelles situacions on exercim el nostre poder d'una forma abusiva, amb violència...Som persones que estem socialitzades per exercir violències, perquè ser home avui en dia implica això i, per tant, una part de tot això està amb nosaltres. Ens podem obrir en un espai cuidat, còmode, de confiança, i connectar amb el món emocional, el món més sensible, que moltes vegades és una experiència complexa, difícil, i el fet de fer-ho amb altres homes si es construeix aquest espai de confiança i de comoditat fa que pugui ser més senzill.

Extreieu valoracions comunes d'algunes vivències compartides ?
Una de les màximes del taller és que puguem comprendre i que puguem prendre consciència de la diversitat. Moltes vegades la masculinitat o les masculinitats més hegemòniques tenen a veure amb, precisament, el contrari: amb les jerarquies, les dominacions, les relacions de poder verticals... Sovint ser home en aquesta societat implica reafirmar-se i posar les prioritats d'un mateix en primer lloc. Poder comprendre que tan dins d'un mateix com fora hi ha una gran diversitat i poder acollir aquelles parts que a priori estan marginades per enriquir-se amb això és un dels reptes del taller. Tard o d'hora arribem a punts en comú; l'experiència fa pensar que sí que hi ha certes coses que compartim, com per exemple totes les pressions per assumir segons quins papers que tenen a veure amb el poder i la distància entre els homes. També treballem què ens passa amb aquestes parts que podríem entendre com a més femenines; la feminitat també és una paraula construïda socialment, però m'agrada utilitzar-la perquè moltes vegades té a veure amb tot allò que els homes refusem, tan de nosaltres mateixos com de les altres persones, i que està relacionat amb el món emocional i el contacte.

Algunes propostes per explorar la masculinitat quotidianament?
L'objectiu del taller no és fer-lo i que tot es quedi allà, l'objectiu és generar preguntes als participants, obrir portes, obrir finestres, perquè això pugui tenir continuïtat en la seva vida. Quan treballem els micromasclismes i aconseguim identificar-los, podem parlar de les conseqüències que tenen o de quins rols exercim. La finalitat és poder aplicar tots aquests coneixements a la quotidianitat. Això també té a veure amb la metodologia vivencial, que parla des de les pròpies experiències personals i que posa el subjecte com a principal font d'aquest aprenentatge; els tallers són un espai d'entrenament per aquesta realitat.

Els homes són també víctimes per tenir privilegis i haver d'estar a l'alçada del que diu la societat?
El taller té dues grans dimensions. Una dimensió política, que té a veure amb treballar contra la desigualtat de gènere, les injustícies, el patriarcat... i així podem identificar quins són els privilegis que tenim com a homes i veure com utilitzar-los per poder-los transformar. L'altra dimensió important i transversal és la personal. Som víctimes? A determinat nivell sí, tots som víctimes d'un sistema violent, que ens fa competir, barallar-nos. A un altre nivell no som víctimes, som aquells que tenim el poder. El que em sembla important és obrir-nos a la nostra sensibilitat perquè ens ajuda molt a comprendre les situacions de violència, comprendre altres persones. Tu no pots ser sensible al dolor que generes quan exerceixes el teu poder si d'alguna manera no ets sensible al dolor. És molt important donar-se compte de quin és l'impacte que generem, això ens ajuda molt a prendre consciència.

Es pot arribar a sentir rebuig per part de gent que no pugui entendre aquest procés?
Sí; moltes vegades, per exemple a les xarxes socials o en segons àmbits més allunyats del meu cercle proper, hi ha molts homes que es resisteixen o neguen la importància d'aquest treball, que és una altra forma de perpetuar aquests privilegis, també és una forma de violència. Pot ser per por o per comoditat, perquè un està en una posició on no pateix o no es dóna compte que pateix, on té posada l'atenció en tots aquests beneficis que obté. Per això són tan importants les veus d'aquelles persones que s'aixequen, denuncien, critiquen i assenyalen tot això, ja que estan posant el dolor, la ràbia i la injustícia sobre la taula i els homes hem d'aprendre a poder escoltar aquestes veus i poder donar-los-hi espai.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Àngel Bravo, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla